

I

Een ijskoude wind vanaf de East River rukte aan de jas van dokter Kay Scarpetta toen ze snel door 30th Street liep.

Het was een week voor Kerstmis, maar dat was niet te zien aan wat ze de tragische driehoek van Manhattan noemde, drie punten die met elkaar waren verbonden door droefenis en de dood. Achter haar lag Memorial Park, een grote witte tent waar de luchtdicht verpakte menselijke resten van Ground Zero werden bewaard die nog niet waren geïdentificeerd of opgeëist. Links voor haar lag het gotische rode bakstenen gebouw dat vroeger het Bellevue Psychiatrisch Ziekenhuis was, maar dat nu dienst deed als opvangtehuis voor daklozen. Ertegenover lag de bedrijfsingang van de Gerechtelijke Geneeskundige Dienst, waar een van de grijze stalen garagedeuren openstond. Een vrachtauto reed er achteruit naartoe om nog meer houten pallets uit te laden. In het mortuarium was het de hele dag een herrie vanjewelste doordat er in de gangen, waar het geluid net als in een amfitheater werd versterkt, aan een stuk door werd getimmerd. Het personeel had de handen vol aan het in elkaar zetten van eenvoudige grenen doodskisten voor zowel volwassenen als kinderen en kon de groeiende vraag naar gemeentebegravenissen in Potter's Field bijna niet bijhouden. Vanwege de economische crisis. Het gesprek van de dag.

Scarpetta had inmiddels spijt van de cheeseburger met friet in de kartonnen doos in haar hand. Hoe lang hadden die al in het cafetaria van de faculteit geneeskunde van de Universiteit van New York in de warmhoudvitriene gestaan? Het was een late lunch, het liep tegen drieën, en ze wist dat die eigenlijk niet meer te eten was, maar ze had geen tijd gehad voor een verse bestelling of een salade om iets gezonds te eten of in elk geval iets wat ze lekker vond. Er waren vandaag al vijftien gevallen binnengekomen – zelfmoorden, ongelukken, moorden, en arme zielen die zonder de aanwezigheid van een arts, of nog treuriger, in alle eenzaamheid waren overleden.

Zijzelf was die morgen om zes uur begonnen en had om negen uur twee secties achter de rug. Het ergste geval had ze voor het laatst bewaard: een jonge vrouw met verwondingen en artefacten die veel tijd hadden gekost en haar hadden verbijsterd. Ze was ruim vijf uur met Toni Darien bezig geweest, waarbij ze zorgvuldig schetsen en aantekeningen had gemaakt, tientallen foto's had genomen, de hersenen in een emmer met formaline had gelegd om later uitgebreid te bestuderen, en meer dan de normale hoeveelheid buisjes met vloeistof en delen van organen en weefsel had verzameld om zo veel mogelijk feiten en informatie te hebben in een zaak die niet alleen ongewoon was, maar vooral tegenstrijdig.

De doodsoorzaak en de manier waarop de jonge vrouw was gestorven, waren deprimerend alledaags. Om rudimentaire vragen te beantwoorden was geen uitgebreid postmortaal onderzoek nodig. Ze was vermoord met één harde klap op haar achterhoofd met een stomp voorwerp dat was beschilderd in meerdere kleuren. De rest was een groot vraagteken. Toen haar lichaam kort voor zonsopgang aan de rand van Central Park was gevonden, op een meter of tien afstand van East 110th Street, waren ze ervan uitgegaan dat ze gisteravond in de regen had gejogd, was aangevallen en verkracht en daarna vermoord. Haar joggingbroek en slijpe zaten om haar enkels, haar fleece trui en sportbeha waren boven haar borsten geschoven. Een Polartec-sjaal zat met een dubbele knoop strak om haar hals. De politieagenten en de rechercheurs van de Gerechtelijke Geneeskundige Dienst die na de melding naar de plaats delict waren gegaan, hadden op het eerste gezicht aangenomen dat ze met een van haar eigen kledingstukken was gewurgd.

Maar dat was niet waar. Toen Scarpetta het lichaam onderzocht, had ze niets gevonden wat erop wees dat de sjaal de dood had veroorzaakt of er zelfs maar toe had bijgedragen. Geen teken van verstikking, geen rode vlekken of kneuzingen die waren ontstaan toen ze nog leefde, alleen een droge schuurplek op haar hals, alsof de sjaal er pas na haar dood omheen was gebonden. Het kon zijn dat de moordenaar haar eerst een klap op haar hoofd had gegeven en haar daarna had gewurgd, misschien omdat hij niet had gezien dat ze al dood was, maar hoe lang was hij dan bij haar gebleven? Te oordelen naar de kneuzing, zwelling en bloeding van

de hersenschors had ze nog een tijdje geleefd, misschien wel een paar uur. Maar op de plaats delict was bijna geen bloed gevonden. Pas toen ze het lichaam omdraaiden, hadden ze de wond op haar achterhoofd gezien: een grote bult met een opening van ongeveer vier centimeter lang die nauwelijks had gebloed – maar dat hadden ze geweten aan de regen.

Scarpetta had daar haar twijfels over. De wond moest hevig hebben gebloed en een paar vrij milde regenbuien zouden niet genoeg zijn geweest om al dat bloed uit Toni's lange, dikke haar te spoelen. Had de aanvaller haar schedel ingeslagen en was hij daarna op een regenachtige winteravond nog een hele tijd bij haar gebleven voordat hij de sjaal om haar hals had gebonden om er zeker van te zijn dat ze hem niet zou verraden? Of was de wurging een onderdeel van een seksueel gewelddadig ritueel? Waarom waren de lijkstijfheid en de lijkvlekken zo duidelijk in tegenspraak met de getuigenis van de plaats delict? Het leek erop dat ze gisteravond in het park was gestorven en het leek erop dat ze al zesendertig uur dood was. Scarpetta begreep er niets van. Misschien dacht ze er te diep over na. Of misschien kon ze niet meer helder nadenken, omdat ze zich opgejaagd voelde en haar bloedsuikergehalte te laag was doordat ze de hele dag nog niets had gegeten en veel te veel koffie had gedronken.

Nu was ze te laat voor de stafvergadering van drie uur en ze zou om zes uur thuis zijn om eerst te gaan fitnesssen en daarna te eten met haar man, Benton Wesley, voordat ze ook nog naar CNN moest – iets waar ze absoluut geen zin in had. Ze had nooit aan die talkshow moeten beginnen. *The Crispin Report*. Waarom had ze er in vredesnaam in toegestemd live op tv met Carley Crispin te praten over postmortale veranderingen van hoofdhaar en het belang van microscopie en andere takken van de forensische wetenschap waarvan het publiek door datgene waaraan Scarpetta nu zelf ook meewerkte, de entertainmentindustrie, een heel verkeerd beeld had gekregen? Met haar lunch in de hand liep ze naar de bedrijfsingang, die vol stond met dozen en kisten met kantoor- en mortuariumbenodigdheden, ijzeren karretjes, transportbakken en triplex platen. De bewaker zat achter plexiglas te telefoneren en keek nauwelijks op toen ze langs hem heen liep.

Boven aan de oprit gebruikte ze de sleutelkaart die ze aan een

koord om haar hals droeg om de zware metalen deur te openen die toegang gaf tot een ondergronds netwerk van witte tegels met blauwgroene accenten en rails dat overal en nergens naartoe leek te gaan. Toen ze hier pas als parttime lijkschouwer werkte, was ze vaak verdwaald en bijvoorbeeld terechtgekomen in het antropologielab in plaats van dat voor neuro- of cardiopathie, in de kleedkamer voor mannen in plaats van die voor vrouwen, in de decompressiekamer in plaats van de autopsiezaal, in de verkeerde koelkamer, het verkeerde trappenhuis of zelfs op de verkeerde verdieping als ze de oude stalen vrachtlift had genomen.

Maar al gauw had ze door hoe praktisch het gebouw was ontworpen, hoe logisch de ruimten elkaar opvolgden. Net als het laadplatform lag de ingang voor ambulances achter een grote garage-deur. Wanneer er een lichaam werd gebracht, ging de brancard eerst door een deur met daarboven een stralingsmeter. Als er geen alarm afging dat waarschuwde voor radioactieve straling, bijvoorbeeld radiofarmaceutica die werden gebruikt bij de behandeling van bepaalde vormen van kanker, werd halt gehouden bij de vloerweegschaal om het lichaam te wegen en te meten. Waar het daarna naartoe werd gebracht, hing af van de staat waarin het verkeerde. Als die erg slecht was of een gevaar kon opleveren voor de levenden, werd het ondergebracht in de decompressiekoelruimte naast de decompressiekamer, waar speciale ventilatie en andere beschermende voorzieningen voor een veilige werkplek zorgden.

Als het lichaam nog in goede staat verkeerde, werd het meegenomen door een gang rechts van de ingang, waar werd gestopt op plaatsen waar iets moest worden gedaan wat met de verwonding of beschadiging te maken had: de röntgenkamer, het vertrek waar weefselmonsters werden bewaard, het laboratorium voor forensische antropologie, twee koelkamers voor lichamen die nog niet waren onderzocht, de lift voor lichamen die boven moesten worden bekeken om ze te identificeren, kasten voor bewijsmateriaal, de laboratoria voor neuro- en cardiopathologie en de autopsiezaal. Wanneer een zaak was afgehandeld en het lichaam werd vrijgegeven, kwam het ten slotte terecht in een koelkamer bij de uitgang, waar Toni Darien inmiddels ook had moeten liggen, in een lijkenzak op een van de rekken.

Maar daar lag ze niet. Ze lag op een brancard voor de deur van de roestvrijstalen koelkast, waar een assistent een blauw laken tot aan haar kin over haar heen had gelegd.

‘Wat zijn we aan het doen?’ vroeg Scarpetta.

‘Boven is er wat gedoe geweest. Er komt nog iemand naar haar kijken.’

‘Wie en waarom?’

‘Haar moeder zit in de lobby en wil niet weggaan voordat ze haar dochter heeft gezien. Maak u maar geen zorgen, ik regel het wel.’ De assistent heette Rene, ze was halverwege de dertig, ze had zwart krullend haar en donkerbruine ogen en ze wist precies hoe ze met familie van de doden moest omgaan. Als zij iemand niet gerust kon stellen, was er werkelijk iets aan de hand. Rene kon elke crisis bezweren.

‘Ik dacht dat haar vader haar had geïdentificeerd,’ zei Scarpetta.

‘Hij heeft de formulieren ingevuld en toen heb ik hem de foto laten zien die u me had gestuurd, vlak voordat u naar het cafeteria ging. Maar even later kwam de moeder binnen en kregen ze ruzie, echt schreeuwende ruzie, en toen is hij uiteindelijk naar buiten gerend.’

‘Zijn ze gescheiden?’

‘En ze haten elkaar, dat is duidelijk. Ze wil haar dochter zien, ze laat zich niet wegsturen.’ Met haar in een paarse nitrilhandschoen gestoken hand streek Rene een lok vochtig haar van het voorhoofd van de dode vrouw en schikte een paar lokken achter haar oren om de hechtingen van de autopsie te verbergen. ‘Ik weet dat u over een paar minuten stafvergadering hebt, dus laat mij dit maar doen.’ Ze wierp een blik op de doos in Scarpetta’s hand. ‘U hebt nog niet eens geluncht. Wat hebt u vandaag gegeten? Waarschijnlijk nog helemaal niets, zoals gewoonlijk. Hoeveel bent u al afgevallen? Als u niet oppast, komt u in het antrolab terecht omdat ze u aanzien voor een skelet.’

‘Weet je ook waarover haar ouders ruzie maakten?’ vroeg Scarpetta.

‘Begrafenisondernemers. Moeder wil er een in Long Island, vader wil er een in New Jersey. Moeder wil dat ze wordt begraven, vader wil dat ze wordt gecremeerd. Ze maakten ruzie om háár.’

Rene raakte even het dode lichaam aan, alsof ze het bij het gesprek wilde betrekken. ‘Daarna begonnen ze elkaar te beschuldigen van wat je ook maar kunt bedenken. Op een gegeven moment kwam dokter Edison zijn kantoor uit om te zien waar het lawaai vandaan kwam.’

Dr. Edison was het hoofd van de Gerechtelijke Geneeskundige Dienst en de baas van Scarpetta wanneer ze in de stad was. Ze vond het nog steeds een beetje lastig dat er nu, nadat ze het grootste deel van haar loopbaan zelf diensthoofd of eigenaar van een privépraktijk was geweest, iemand boven haar stond, maar ze zou zelf de positie van dr. Edison niet willen hebben – niet dat die haar ooit was of zou worden aangeboden. De leiding hebben over een instelling zoals de Gerechtelijke Geneeskundige Dienst van New York kwam overeen met het burgemeesterschap van een grote stad.

‘Nou ja, je weet hoe het werkt,’ zei Scarpetta. ‘Als ze het er niet over eens zijn, blijft het lichaam hier tot de juridische afdeling ons vertelt waar het naartoe moet. Wat zei de moeder toen je haar de foto liet zien?’

‘Ze weigerde ernaar te kijken. Ze zei dat ze haar dóchter wil zien en niet weggaat voordat dat is gebeurd.’

‘Zit ze in de familiekamer?’

‘Daar heb ik haar achtergelaten. Ik heb de map met kopieën van de documentatie op uw bureau gelegd.’

‘Dank je, ik zal ernaar kijken wanneer ik naar boven ga. Neem haar maar mee, dan doe ik de rest,’ zei Scarpetta. ‘Misschien wil je ook even tegen dokter Edison zeggen dat ik de stafvergadering moet overslaan. Die is trouwens al begonnen. Misschien heeft hij even tijd voor me voordat hij naar huis gaat, want ik wil deze zaak graag met hem bespreken.’

‘Ik zal het doorgeven.’ Rene legde haar handen op het handvat van de brancard. ‘Succes met de talkshow vanavond.’

‘Zeg maar tegen hem dat ik de foto’s van de plaats delict naar hem toe heb gestuurd, maar dat ik hem het sectierapport met de bijbehorende foto’s pas morgen kan sturen.’

‘Ik heb de aankondiging van dat programma gezien, best wel leuk.’ Rene had het nog steeds over de talkshow. ‘Al kan ik Carley Crispin niet uitstaan en die profiler die altijd meedoet – hoe

heet hij ook alweer? Dokter Agee – ook niet. Ik heb schoon genoeg van hun eindeloze discussies over Hannah Starr. Ik wil wedden dat Carley daar tegen u ook over begint.’

‘Bij CNN weten ze dat ik niet over nog niet afgeronde zaken wil praten.’

‘Denkt u dat ze dood is? Ik wel.’ Scarpetta was al in de lift gestapt. ‘Net als dat meisje op Aruba. Natalee. Mensen verdwijnen om een reden, omdat iemand ze wil laten verdwijnen.’

Ze hadden Scarpetta beloofd dat Carley Crispin haar zoiets niet zou aandoen, dat ze het niet zou wagen. Scarpetta was niet zomaar een deskundige, een buitenstaander, een incidentele gast, programmavulling, hield ze zichzelf voor toen de lift omhoogging. Ze was de toonaangevende forensisch expert van CNN en ze had Alex Bachta, de uitvoerend producent, duidelijk te kennen gegeven dat ze niet wilde praten of zelfs maar één opmerking maken over Hannah Starr, de mooie supervrouw van de financiële wereld die de dag voor Thanksgiving plotseling was verdwenen, nadat ze in Greenwich Village voor het laatst was gezien toen ze een restaurant verliet en in een taxi stapte. Als het ergste was gebeurd, als ze dood was en haar lichaam ergens in New York werd gevonden, zou de zaak onder hun jurisdictie vallen en wellicht worden toegewezen aan Scarpetta.

Ze stapte uit op de begane grond en liep door de lange gang langs de afdeling Speciale Operaties. Achter een gesloten deur lag de lobby met donkerrode en blauwe stoelen en banken, tafeltjes en rekken met tijdschriften, een kerstboom en een menora op de vensterbank van een van de ramen aan First Avenue. Boven de balie stond een in marmer uitgehouwen spreuk: TACEANT COLLOQUIA EFUGIAL RISUS HIC LOCUS EST UBI MORS GAUDET SUCCURRERE VITAE. Laat de gesprekken verstommen en de lach wegsterven, dit is de plaats waar de dood de levenden graag wil helpen. Een radio op de grond achter de balie speelde muziek: ‘Hotel California’ van de Eagles. Filene, een van de bewakers, vond dat ze de lege lobby best mocht vullen met wat ze haar ‘liedjes’ noemde.

‘... *you can check out any time you like but you can never leave,*’ zong ze zachtjes mee, zonder zich bewust te zijn van de ironie van de woorden.

‘Weet je dat er iemand in de familiekamer zit?’ Scarpetta bleef staan.

‘O, sorry.’ Filene zette de radio uit. ‘Ik wist niet dat ze het daar konden horen. Maar ik kan wel even zonder mijn liedjes, hoor. Alleen zit ik me vaak te vervelen als er helemaal niets gebeurt.’

Filene werkte niet bepaald in een vrolijke omgeving en Scarpetta vermoedde dat ze daarom zowel boven achter de balie als beneden in het mortuarium zo graag naar haar lichte soft rock luisterde en niet uit verveling. Scarpetta had er geen bezwaar tegen mits er geen rouwende families in de buurt waren die muziek of liedjes kwetsend of oneerbiedig konden vinden.

‘Zeg maar tegen mevrouw Darien dat ik eraan kom,’ zei Scarpetta. ‘Ik ben nog een kwartiertje bezig met een paar dingen die ik moet nakijken en de documentatie. Je mag de radio weer aanzetten zodra ze weg is, oké?’

Links van de lobby lag de administratieve afdeling, die Scarpetta deelde met dr. Edison, twee hoofdassistenten en de personeelsmanager, die tot na Nieuwjaar op huwelijksreis was. Het gebouw was een halve eeuw oud, alle ruimten waren in gebruik en er was geen plaats voor Scarpetta op de tweede verdieping, waar de fulltime pathologen-anatomen hun kantoor hadden. Wanneer ze in de stad was, installeerde ze zich in wat vroeger de vergaderzaal van de directeur was geweest, waar ze de turkooisblauwe bakstenen ingang aan First Avenue kon zien. Met haar sleutel opende ze de deur en ging naar binnen, waar ze haar jas ophing, haar lunch op het bureau zette en voor de computer ging zitten.

Ze opende een webbrowser en typte *BioGraph* in een zoekveld. Boven aan het scherm verscheen de vraag: bedoelt u *BioGraphy*? Nee, dat bedoelde ze niet. *Biograph Records*. Dat was ook niet wat ze zocht. *American Mutoscope and Biograph Company*, de oudste filmmaatschappij van Amerika, opgericht in 1895 door een uitvinder die werkte voor Thomas Edison, een verre voorvader van het hoofd van de forensische dienst – hoe ver? Een interessante toevalligheid. Geen informatie over *BioGraph* met een hoofdletter B en een hoofdletter G, zoals het gedrukt stond op de achterkant van het ongewone horloge dat Toni Darien om haar linkerpols had toen ze die morgen in het mortuarium werd binnengebracht.

Het sneeuwde hard in Stowe, Vermont. Grote, natte vlokken vielen zwaar uit de lucht en de witte laag op de takken van de balsedden en pijnbomen werd steeds dikker. De kabels van de skiliften van Green Mountains tekenden zich af als vage spinnenwebachtige draden, de liften stonden stil. Niemand waagde zich op de hellingen, iedereen bleef thuis.

De helikopter van Lucy Farinelli stond in het nabijgelegen Burlington aan de grond, veilig in een hangar. Lucy en Jaime Berger, de assistent-officier van justitie van New York County, konden nog zeker vijf uur lang nergens naartoe. Ze zouden pas op zijn vroegst om negen uur kunnen vertrekken, wanneer de sneeuwstorm zich zou hebben verplaatst naar het zuiden. Dan zouden ze volgens de Visual Flight Rules, de vliegvoorschriften, weer mogen opstijgen, met de wolkenbasis op minstens drieduizend voet hoogte en een zicht van minstens vijf mijl. Ze zouden bij een noord-oostelijke wind met een snelheid van dertig knopen terugvliegen naar New York en dat zou hun genoeg tijd geven voor wat ze daar moesten doen, maar Berger was in een slecht humeur. Ze zat al de hele dag in de andere kamer te bellen en deed niet de minste moeite om aardig te zijn. Volgens haar had het weer hen gedwongen langer te blijven dan ze van plan waren en omdat Lucy de piloot was, was het haar schuld. Dat de weersvoorspelling niet klopte, dat twee aanvankelijk lichte sneeuwbuien zich boven Saskatchewan, Canada, hadden verenigd tot een ijskoude luchtmasa die een monster had voortgebracht, telde niet mee.

Lucy zette het geluid van de video op YouTube zachter, de drumsolo van Mick Fleetwood voor 'World Turning', een liveconcert uit 1987.

'Kun je me nu verstaan?' vroeg ze door de telefoon aan haar tante Kay. 'De ontvangst is hier vrij slecht en het weer maakt het nog erger.'

'Een stuk beter. Hoe gaat het ermee?' De stem van Scarpetta tegen Lucy's kaak.

'Ik heb nog niets gevonden. Heel vreemd.'

Lucy had drie MacBooks aan staan, waarvan elk in vieren gedeeld beeldscherm was gevuld met de laatste berichten van het Aviation Weather Center, rijen data van zoekprogramma's van het neurale netwerk, links die waarschuwden als ze naar belang-

rijke websites konden leiden, e-mailberichten van Hannah Starr, Lucy's eigen e-mail en videobeelden van de acteur Hap Judd in een operatiejas van het mortuarium van het Park General Ziekenhuis, opgenomen door een bewakingscamera voordat hij beroemd werd.

‘Weet je zeker dat de spelling juist is?’ vroeg Lucy terwijl ze haar blik over de schermen liet glijden en de gegevens razendsnel in zich opnam.

‘Zo staat het op de stalen achterkant van dat horloge,’ antwoordde Scarpetta. ‘BioGraph.’ Ze spelde het opnieuw. ‘En een serienummer. Misschien wordt het niet door de normale software die het internet doorzoekt, herkend. Net als een virus. Als je niet weet wat je zoekt, vind je het niet.’

‘Het is geen gewone antivirussoftware. De zoekmachines die ik gebruik, worden niet door software aangedreven. Ik zoek met open source software. Ik kan BioGraph niet vinden omdat die naam niet voorkomt op het net. Er is niets over gepubliceerd. Niet op messageboards, in blogs of welke database dan ook, nergens.’

‘Ga alsjeblieft niet hacken,’ smeekte Scarpetta.

‘Ik maak alleen maar gebruik van zwakke plekken in besturingssystemen.’

‘Ja, en als bij iemand de achterdeur openstaat en je loopt zijn huis binnen, begeef je je niet op verboden terrein.’

‘Als het woord BioGraph ook maar ergens zou staan, zou ik het vinden.’ Lucy liet zich niet verleiden om voor de zoveelste keer met haar tante in debat te gaan over de vraag of het doel de middelen heiligde.

‘Dan begrijp ik het niet. Het is een technisch hoogstaand horloge met een USB-poort. Het moet worden opgeladen, waarschijnlijk aan een docking station. Ik denk dat het erg duur is.’

‘Hoe ik ook zoek, naar een horloge of een apparaat of wat dan ook, ik kan het niet vinden.’ Lucy keek naar de over het scherm rollende resultaten terwijl de zoekmachines van haar neurale netwerk langs een eindeloos aantal trefwoorden, ankerteksten, mapsoorten, webadressen, title tags, e-mail- en IP-adressen gingen. ‘Ik zie helemaal niets wat ook maar een beetje lijkt op wat je hebt beschreven.’

‘Maar er moet toch een manier zijn om erachter te komen.’

‘Niet deze manier. Dat probeer ik je net duidelijk te maken,’ zei Lucy. ‘Er is geen BioGraph-horloge of apparaat of wat het dan ook was dat Toni Darien om haar pols droeg. Haar horloge bestaat niet.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Ik bedoel dat het niet bestaat op het internet, binnen het communicatienetwerk ofwel in cyberspace. Met andere woorden: een BioGraph-horloge bestaat niet in de virtuele wereld. Als ik het met mijn eigen ogen zou kunnen bekijken, zou ik misschien iets kunnen bedenken. Vooral als je gelijk hebt en het een ding is dat data verzamelt of zo.’

‘Dat kan pas als het lab ermee klaar is.’

‘Shit, laat ze er dan niet aankomen met een schroevendraaier of een hamer!’

‘Ze nemen alleen maar een monster om het DNA te bepalen. De politie heeft de vingerafdrukken al gecheckt en die zijn er niet. Wil je tegen Jaime zeggen dat ze me kan bellen wanneer ze tijd heeft? Ik hoop dat jullie je amuseren. Het spijt me, maar ik heb geen tijd om verder te praten.’

‘Als ik haar zie, zal ik het tegen haar zeggen.’

‘Is ze dan niet bij jou?’ vroeg Scarpetta voorzichtig.

‘Eerst de zaak Hannah Starr en nu dit. Jaime heeft het druk, er speelt van alles tegelijk. Dat moet jij kunnen begrijpen.’ Lucy wilde niet over persoonlijke dingen praten.

‘Ik hoop dat ze een leuke verjaardag heeft gehad.’

Ook daar wilde Lucy niet over praten. ‘Hoe is het weer bij jullie?’

‘Koud met een harde wind. Bewolkt.’

‘Jullie krijgen nog meer regen en ten noorden van de stad misschien sneeuw. Maar tegen middernacht wordt het helder, want het systeem dat jullie kant op komt, zwakt af.’

‘Ik hoop dat jullie blijven waar je bent.’

‘Als ik de heli niet wil nemen, gaat ze op zoek naar een hondenslee.’

‘Bel dan voordat jullie vertrekken en wees alsjeblieft voorzichtig,’ zei Scarpetta. ‘Nu moet ik gaan, ik moet met de moeder van Toni Darien praten. Ik mis je. Zullen we binnenkort samen gaan eten of iets anders doen?’

‘Dat is goed,’ zei Lucy.

Ze legde de telefoon neer en zette het geluid van YouTube weer harder – nog steeds Mick Fleetwood op drums. Met beide handen op een MacBook, alsof ze meedeed aan het concert en op haar keyboard speelde, klikte ze op een nieuw weerbericht en op de e-mail die zojuist bij Hannah Starr was binnengekomen. Wat een rare mensen had je toch. Als je wist dat iemand was verdwenen en misschien zelfs dood was, stuurde je haar toch geen e-mails meer? Lucy vroeg zich af of de man van Hannah Starr, Bobby Fuller, zo stom was dat hij niet beseftte dat zowel de politie als de officier van justitie haar e-mails zou checken of dat door een forensische computerexpert zoals zichzelf zou laten doen. De afgelopen drie weken had Bobby zijn verdwenen vrouw elke dag een bericht gestuurd. Of misschien wist hij precies wat hij deed en wilde hij juist dat justitie zou weten wat hij zijn *bien-aimée*, zijn *chouchou*, zijn *amore mia*, de liefde van zijn leven allemaal schreef. Want als hij haar had vermoord, zou hij haar immers geen liefdesbrieven meer sturen.

Van: Bobby Fuller

Verzonden: donderdag 18 december, 15.24 uur

Aan: Hannah

Onderwerp: Non posso vivere senza di te

Mijn kleintje,

Ik hoop dat je veilig bent en dit leest. Mijn hart wordt gedragen door de vleugels van mijn ziel en vindt je waar je ook bent. Vergeet dat niet. Ik kan niet meer eten of slapen. B.

Lucy controleerde zijn IP-adres, dat ze inmiddels herkende. Het appartement van Bobby en Hannah in North Miami Beach, waar hij wegwijnde van verdriet terwijl hij zich schuilhield voor de media in een riante omgeving die Lucy maar al te goed kende – nog niet zo heel lang geleden had zij met zijn mooie vrouw, de dievegge, in dat appartement gezeten. Elke keer dat ze een e-mail van Bobby las en probeerde uit te vogelen wat zijn bedoeling was, vroeg ze zich af hoe hij zich zou voelen als hij ervan overtuigd was dat Hannah dood was.